

TOP 4 KÊ VỀ MỘT LẦN TRÓT XEM TRỘM NHẬT KÍ CỦA BẠN

Mẫu dàn ý Kể về một lần trót xem trộm nhật kí của bạn

1. Mở bài

- Giới thiệu câu chuyện: lần mình xem trộm nhật kí của bạn. (Một trong những kỉ niệm làm em nhớ mãi và luôn thấy ăn năn về nó chính là lần em xem trộm nhật kí của bạn em).
- Cảm xúc của bản thân hiện tại

2. Thân bài

a. Nguyên nhân, hoàn cảnh xảy ra câu chuyện

- Nguyên nhân nào khiến em xem trộm nhật kí của bạn: vô tình nhìn thấy hay cố ý lấy để đọc?
- Tâm trạng, thái độ của em lúc đó ra sao?: vui mừng, hồi hộp, tò mò, lo lắng,...?
- Bạn em lúc đó đang làm gì chủ quan để em thấy cuốn nhật kí?
- Bối cảnh xung quanh thế nào? (lớp học, ở nhà bạn hay ở đâu?).

b. Kể lại diễn biến câu chuyện

- Em bắt đầu xem cuốn nhật kí đó với tâm trạng thế nào?
- Trong cuốn nhật kí ghi những nội dung gì? Phần nào của cuốn nhật kí khiến em ấn tượng nhất và để lại nhiều suy tư cho em nhất?
- Thái độ của em sau khi đọc cuốn nhật kí đó ra sao?
- Bạn em khi biết em đọc trộm cuốn nhật kí ấy đã có thái độ và hành động như thế nào? Thái độ và hành động đó làm em cảm thấy ra sao?

c. Kết quả, bài học

- Việc đọc trộm nhật kí của bạn có kết quả thế nào?
- Em rút ra bài học gì sau lần đó?

3. Kết bài

- Khái quát lại nội dung câu chuyện.

- Rút ra bài học cho bản thân

Bài văn mẫu 1: Kể về một lần trót xem trộm nhật kí của bạn

Trong cuộc sống không có ai là không một lần mắc sai lầm. Với một phút nông nổi, hiếu kì của cái tuổi 14 mà tôi đã làm người bạn mà tôi yêu quý nhất phải buồn chỉ vì một quyển nhật kí.

Mùa hè - mùa của tuổi học trò bắt đầu bằng tiếng vĩ cầm của các nhạc công ve. Cây phượng nở hoa đỏ rực như một cây nấm khổng lồ. Tôi chạy sang nhà Ngọc đưa bạn thân từ hồi còn bé tí tẹo để gọi nó cùng đi chơi. Vừa bước vào cổng tôi gọi to:

- Ngọc ơi! này đi chơi đi! gồm gì mà nghỉ hè rồi cứ ở nhà suốt thế?

Mẹ Ngọc từ trong nhà đi ra nở một nụ cười và nói với giọng trêu đùa tôi:

- Cái con bé này lúc nào cũng nhanh nhẩu. Ngọc đi mua cho cô mớ rau rồi cháu lên phòng đợi bạn chút xíu nhé.

Tôi vâng dạ chạy lên phòng Ngọc. Phòng nó lúc nào cũng sạch sẽ, gọn gàng không như phòng tôi. Tính tôi hay tò mò cứ phải ngắm nghía, xem xét xem có gì hay ho không. Bỗng tôi thấy trên giá sách của Ngọc có quyển gì màu hồng được che lấp bởi những quyển sách giáo khoa. Tôi lấy quyển sổ bí mật đó ra và ngạc nhiên khi biết đây là quyển nhật kí. Ngọc vốn là đứa trầm lặng, ít nói nhưng chuyện gì của nó tôi cũng biết. Mà sao chuyện này nó không kể với mình. Tôi cũng biết đọc trộm nhật kí là không nên nhưng... nhưng tôi rất tò mò không biết nó có nói gì tôi không. Mở trang đầu ra với dòng chữ nắn nót của Ngọc

Ngày... tháng:

Hôm nay mình thấy không vui vì Huyền giận vô cớ, không nghe mình giải thích lí do nữa. Mình mong lần sau bạn ý sẽ bình tĩnh hơn

Đọc đến đây tôi cảm thấy mặt mình nóng ran, thế mà nó chẳng báo giờ nói trước mặt mình mà chỉ nói sau lưng mình thôi ư? Tôi giờ sang trang tiếp theo

Ngày...tháng:

Huyền thực sự là người vui tính, lúc nào cũng quan tâm mọi người. Ai cũng quý bạn ấy. Mình ghen tị với bạn ấy quá

À bây giờ bạn ý còn biết nói tốt với tôi cơ à, thế mà chả bao giờ nó chịu khen tôi một câu - tôi nghĩ trong đầu với nhiều ý nghĩ và quên đi hành động của mình

Cánh cửa phòng mở ra Ngọc đi vào hốt hoảng khi thấy tôi đọc những gì bí mật mà bạn ý đã giấu kín. Ngọc giằng vợi quyển nhật kí, òa khóc nói với tôi;

- Tại sao cậu lại đọc trộm nhật kí của tớ?

Tôi rất xấu hổ nhưng vẫn cố cãi:

- Tớ... tớ chỉ đọc xem cậu nói gì về tớ thôi... ai ngờ cậu cũng nói xấu tớ. Cậu có coi tớ là bạn không?

Ngọc vẫn khóc nức lên:

- Tớ cũng... muốn... muốn nói với cậu nhưng cậu không chịu nghe tớ nói đâu. Đây chỉ là tớ suy nghĩ thế thôi chứ tớ không có ý nói xấu cậu

Bây giờ tôi mới nhớ cứ mỗi lần Ngọc khuyên bảo tôi thì tôi đều cáu gắt chỉ vì giữ sĩ diện cho mình mà quên đi tâm trạng của Ngọc. Tôi cảm thấy rất hối hận và ôm chầm lấy Ngọc nói trong nước mắt;

- Tớ xin lỗi cậu. Tớ sai rồi. Tha lỗi cho tớ nha Ngọc. Ngọc lau vợi nước mắt, gạt đầu. Rồi 2 đứa lại nhìn nhau cười.

Qua câu chuyện của mình tôi mới biết đọc nhật kí của bạn là đã vi phạm quyền riêng tư khiến tôi hối hận đến tận bây giờ. Nhưng cũng nhờ lần tình cờ đó mà tình bạn giữa tôi và Ngọc ngày càng hiểu nhau hơn, xây dựng tình bạn trên lâu dài của sự tin tưởng.

Bài văn mẫu 2: Kể về một lần trót xem trộm nhật kí của bạn

Khi con người ta trưởng thành, có một số thứ quên đi, có một số thứ chúng ta giữ lại để trân trọng và mỉm cười khi nhớ về. Nhưng với em, ở trong kí ức này, có một điều khi nhớ lại em thấy xấu hổ với bản thân mình và với bạn ấy. Đó là lần em đã trót xem trộm nhật kí của Lan Anh, cô bạn thân suốt 4 năm học trung học cùng em. Đó là lần “lỡ dại” khiến em vẫn ăn năn cho đến tận hôm nay.

Em và Lan Anh học chung lớp, ngồi cùng bàn, đi học cùng nhau, có việc gì cũng cùng nhau làm. Các bạn trong lớp vẫn bảo chúng em là đôi bạn cùng tiến. Mọi thứ cứ trôi qua bình lặng, chúng em hằng ngày đến trường, vui chơi, học tập. Những lúc rảnh rỗi đạp xe qua nhà nhau chơi, nhiều khi còn rủ nhau hái trộm xoài của bác hàng xóm nhà em. Có rất nhiều điều khiến em nhớ lại và mỉm cười vì nó thật tuyệt. Tuy nhiên chỉ duy nhất một lần ấy, một lần khiến em đỏ mặt, xấu hổ và không biết phải giấu mặt đi đâu. Đó là vào đầu năm lớp 8, cũng đã hai năm trôi qua nhưng hành vi không nên ấy của em vẫn còn đọng lại trong kí ức. Lan Anh có quyển sổ nhật kí xinh xắn, màu nâu chàm rất ấn tượng. Chúng

em đều biết ai cũng có sổ nhật kí nhưng không ai được phép xem nhật kí của nhau. Dù là bạn thân thì cũng không được xem. Bởi ai cũng có nhiều chuyện riêng tư, chuyện không kể ra được cùng bạn bè, và nhật kí chính là người bạn tâm tình của bản thân.

Vậy mà hôm đó em đã không kiềm chế được sự tò mò của bản thân mình, trót xem trộm nhật kí của Lan Anh. Hôm đó vào tiết thể dục, em bị đau bụng nên không ra sân tập. Một mình ngồi trong phòng không biết làm gì nên em đã không cưỡng lại sự tò mò của bản thân mình. Em thấy cuốn nhật kí của Lan Anh đặt ngay trên bàn, em cũng không định xem nhật kí của bạn ấy nhưng không hiểu sao em lại làm việc đáng trách như vậy. Em run run nhìn ra cửa sổ xem có ai không rồi mở ra, lật từng trang, từng trang đến nỗi không dám đọc, chỉ lật như thế thôi. Hành động đó của em như một kẻ trộm sợ người khác bắt gặp được. Nhưng mà cũng đúng thôi, em không khác gì một kẻ trộm đang xem trộm suy nghĩ của người khác mà không được cho phép. Mặc dù em chưa đọc được gì, nhưng em cũng đã cảm thấy bản thân mình không nên làm những việc như thế này. Em đã rất hối hận sau khi mới chỉ lật dở nhật kí của Lan Anh. Có lẽ Lan Anh nếu biết điều này cậu ấy sẽ rất buồn và thất vọng về tôi lắm.

Chỉ một lần duy nhất từ năm lớp 8, việc xem trộm nhật kí của một người bạn thân mà cho đến bây giờ em không dám lặp lại việc đó thêm lần nào nữa. Bởi rằng mỗi lần nhớ lại hành động đó em lại thấy bản thân mình không tốt. Nếu cứ xem trộm nhật kí của người khác chẳng khác gì em là một kẻ cắp, mà kẻ cắp thì là người xấu và không được ai yêu quý nữa. Và cũng từ lần đó em đã rút ra được bài học cho bản thân mình. Có những chuyện không nên biết sẽ tốt hơn, tò mò quá cũng không phải là điều tốt. Những gì là riêng tư của người khác, họ không muốn tâm sự với mình thì chắc chắn đó là điều mà họ muốn giữ ở trong lòng.

Bài văn mẫu 3: Kể về một lần trót xem trộm nhật kí của bạn

Mỗi người đều có những bí mật riêng mà không ai được xâm phạm, đó là câu nói mà tôi luôn tự nhủ mỗi khi máu tò mò nổi lên trong người tôi cũng là bài học nhớ đời làm tôi suýt đánh mất tình bạn vì trót tò mò xem trộm nhật ký của bạn. Trong ngăn kí ức của tôi, chắc chắn tôi sẽ quên đi nhiều thứ, nhưng tôi sẽ không bao giờ quên được một lần tôi trót xem nhật kí của Nga. Nga là cô bạn thân của tôi từ hồi còn bé nên tôi rất hiểu tính Nga. Vừa dễ mến vừa khoan dung, độ lượng lại còn rất được lòng các bạn trong lớp.

Trong một buổi sáng chủ nhật đẹp trời, tung tăng trên vỉa hè vừa đi vừa hát trên tay cầm mấy quyển sách mà tôi mới vừa mua định mang sang cho Nga cùng đọc vì sở dĩ hai đứa có cùng sở thích. Như thường lệ tôi biết chắc hôm nay ba mẹ Nga không có nhà nên vừa bước vào cổng, tôi vừa cười vừa nhìn quanh vừa kêu to:

- Lép ơi! Mình đến rồi!

Lép là cái biệt danh thân quen mà tôi vẫn gọi Nga thường ngày. Từ sau nhà, tiếng dép lạch cạch cùng với giọng nói của Nga vang lên:

- Ừ! Tớ đây! Vào nhà đi chờ tớ một lát, đang rửa bát!

Tôi chạy ào lại phòng Nga, nằm dài trên chiếc giường đầy gấu bông của bạn ấy. Đưa mắt nhìn quanh một lượt tôi bật dậy, lại góc học tập của Nga. Là bạn rất thân nên chúng tôi thích đọc sách như nhau, nhất là truyện tranh. Kệ sách của Nga đủ các loại đến nỗi đầy kín cả. Tôi đang lựa cho mình một quyển sách ưng ý nhưng sao quanh đi quẩn lại tìm chẳng thấy. Đang loay hoay thì tôi thấy một khe hở nhỏ cạnh kệ sách, vốn dĩ bản tính hay tò mò nên tôi bèn thò tay vào lấy ra xem thử. Thì rút ra được một cuốn sổ. Lúc này mắt tôi bỗng sáng bừng lên khi thấy một cuốn sổ được trang trí rất đẹp mắt, xinh xắn và trông thật dễ thương. Trên mặt cuốn sổ còn được ghi dòng chữ "Những dòng tâm sự của tôi". Ôi không đây là nhật kí của Nga. Tôi nghĩ thầm và định để vào chỗ cũ, nhưng sao lại cứ ngập ngừng, tôi...hình như tôi muốn biết thêm về Nga...tôi muốn biết xem Nga ghi những gì? Tôi không kiềm chế được đôi tay mình và đã mở nó ra. Tôi biết hành động như thế này là đã xâm phạm đời tư cá nhân của Nga nhưng sao tôi lại không kìm được đôi mắt mình, không kìm được sự tò mò của bản thân. "Trời ơi! Lẽ nào cuộc sống của Nga là như vậy?". Bỗng tôi giật bản mình, Nga đang đứng ngay trước mặt tôi, Nga hét lên:

- Bạn... bạn thật là quá đáng!

Thời gian ngay lúc này đây trong tưởng tượng của tôi cứ như nó đang tạm ngừng... ngừng lại để đếm từng nhịp tim, hơi thở của cả hai. Chợt đâu đó, một cơn gió thoáng qua nhẹ nhàng từ khung cửa sổ kê bên làm tóc tôi bay, gió như đang muốn xoa dịu đi cái không khí căng thẳng lúc này. Mọi vật như cũng đã đứng yên, ngay lúc này tôi cảm nhận được nhịp đập trái tim của Nga hình như nó cũng đang giận dữ. Tay tôi run cầm cập, cuốn nhật kí như nặng hơn rơi bộp xuống đất vì đôi tay của tôi không còn một chút sức lực nào nữa, tôi đứng trân trân, bất động, không nói được lời nào. Ánh mắt Nga lúc này sáng bừng lên nhìn thoáng qua có thể cảm nhận biết đó là một ánh mắt tức giận nhưng tôi nhìn kĩ và thấy được ẩn chứa bên trong là sự yếu đuối. Ánh mắt như đang muốn khóc, nó cứ rung rung... làm lòng tôi thêm nặng trĩu. Lúc đó, nét mặt Nga đỏ bừng lên, như đang ngại ngùng điều gì đó... Chắc tôi sẽ không bao giờ quên được ánh mắt rung rung, đôi môi run lay bấy đây tức giận của Nga lúc đấy. Tôi vụt chạy đi như thể để trốn tránh ánh mắt ấy, mà lòng nặng trĩu Tôi có cảm giác như đường về hôm nay xa hơn. Cứ chạy mãi... chạy mãi mà chân tay cứ mỗi lúc một nặng hơn.

Từ lúc quen nhau đến giờ, tôi và Nga đã cùng nhau trải qua bao nhiêu là chuyện vui buồn nhưng...đó là lần đầu tiên tôi thấy Nga giận dữ với tôi như vậy. Tôi chạy, chạy như có ai đó đang đuổi theo mình - là ánh mắt ấy. Tôi muốn khóc quá. Tôi rất sợ, sợ sự giận dữ mà Nga đã ném cho tôi, sợ cả chính việc mà mình vừa làm. Về đến nhà, tôi đóng sập cửa phòng mình lại, thở hổn hển như một kẻ ăn trộm vừa bị rượt bắt, bản thân ngồi xuống ghế, tôi tự trách mình tại sao lại làm như vậy? Tại sao tôi lại không thể chiến thắng nỗi sợ tò mò của chính mình? Tại sao? Tôi buồn bực quăng cả chồng sách xuống đất, vậy là tiêu tan ý định khai trương mấy quyển sách mới, Sự xấu hổ và hối hận làm tôi day dứt không yên.

Tôi hôm đó, tôi nằm trên giường mà lòng cứ day dứt mãi, trần trọc không thể nào chợp mắt được. Tôi thầm ước, ước gì chuyện đó chưa bao giờ xảy ra và ngày mai tôi lại có thể cùng Nga vui vẻ đến lớp. Tôi suy nghĩ miên man, nhớ lại những trang nhật kí viết trong nước mắt của lép tôi buồn. Làm sao có thể tưởng tượng được rằng gia đình Lép không hề hạnh phúc, suốt ngày Lép phải nghe những trận cãi vã của bố mẹ mình. Tôi không tin vào những gì mình đã đọc, càng nghĩ tôi lại càng thấy thương Lép hơn. Lúc này, trong đầu tôi tưởng tượng ra hình bóng của Lép cô đơn và buồn bã trong căn nhà lớn. Vậy mà lâu nay tôi cứ tưởng mình hiểu về Lép rõ lắm. Tôi muốn chia sẻ cùng Lép, muốn an ủi và làm hòa với Nga. Giờ tôi mới hiểu, mới biết Lép đúng là một cô bé cá tính, tự tin và đầy nghị lực sống. Mọi ngày qua lại với Lép thường xuyên nhưng chính sự tự tin, bản lĩnh và nghị lực của Lép đã lấp đi những nỗi buồn của Lép đến nỗi chính tôi cũng không thể nào nhận ra. Nhưng tôi lo Nga vẫn trách móc, vẫn giận tôi và Nga sẽ chẳng bao giờ nói với tôi một lời nào cả bởi tôi đã vô tình xen vào bí mật đau buồn mà Nga hằng cất giữ trong sâu thẳm trái tim mình lâu nay không hề chia sẻ tâm sự với ai. Cứ thế, suốt cả một đêm, tôi không sao thoát khỏi sự ăn năn, day dứt...

Sáng hôm sau, tôi quyết định sẽ nói lời xin lỗi với Nga. Tôi đi học sớm hơn thường ngày, đứng chờ Nga dưới gốc cây đầu đường nơi mà chúng tôi vẫn thường hẹn nhau cùng đi học. Vừa đứng ngóng về phía Nga tôi vừa tự nhủ lòng lấy hết can đảm để giải thích cho Nga hiểu. Nga đang từ từ rảo bước đến gần tôi, đứng đối diện với tôi nét mặt Nga khác hẳn mọi ngày, im lặng, nghiêm khắc nhìn tôi rồi bước đi tiếp không một lời chào hỏi. Tôi bồn chồn, quay lưng lại, chưa biết nên làm gì. Chạy thật nhanh về phía Nga, tôi nắm lấy tay Nga nhìn thẳng vào mặt cậu ấy nói khẽ:

- Lép ơi! Cho mình xin lỗi nha! Mình... không cố ý làm vậy đâu mà.

Nga nhìn tôi với nét mặt buồn, nói nhỏ:

- Những gì cậu đã đọc, đừng nói với ai nha! giữ bí mật giúp mình.

Tôi cười khi:

- Được mà.

Rồi Nga cười, tôi biết lúc đó Nga đã tha lỗi cho tôi. Mọi nỗi buồn lúc đầu tan biến đi đâu mất. Tôi và Nga vẫn nói cười vui vẻ như ngày nào.

Tuy đó là một lần sai phạm nhưng cũng từ đó tôi mới rút ra được một bài học đáng quý, đáng nhớ cho bản thân mình: "Không nên xâm phạm đời tư cá nhân của người khác, ai cũng có những bí mật cần phải giấu kín, không thể chia sẻ với người khác.

Bài văn mẫu 4: Kể về một lần trót xem trộm nhật kí của bạn

Năm cuối cấp, mọi người truyền tay nhau những quyển nhật kí, lưu bút, tôi biết đó là những kỉ niệm, là sợi dây gắn bó và kết nối bạn bè sau khi ra trường. Tôi vẫn nhớ mãi về

kỉ niệm trót xem nhật kí của cô bạn thân, câu chuyện dù không to tát gì nhưng đó là một bài học đáng quý về tình bạn.

Tôi và Thảo học cùng lớp và chơi thân với nhau suốt từ khi lên cấp hai, Thảo ngồi bàn trên bàn của tôi. Một hôm trong giờ ra chơi tôi thấy Thảo ngồi cặm cụi viết gì đó ra vẻ che đậy rất bí mật, tôi hay tò mò nhưng lại không muốn hỏi Thảo. Chờ lúc Thảo chạy ra ngoài tôi lén nhòm lên cặm quyển sổ trên bàn và giờ ra xem, hoá ra là Thảo đang viết nhật kí. Tôi vô tư lật từng trang đọc mà không nghĩ đến việc làm đó của mình đã vi phạm quyền riêng tư cá nhân của người khác, vì thế mà Thảo đã rất giận tôi. Thảo bước vào lớp nhìn thấy tôi cặm trên tay cuốn sổ đang mở, liền lấy lại rồi cất vào cặp, tôi nhận ra chưa bao giờ Thảo lạnh lùng và tức giận đến thế. Ngay lúc đó tôi cũng không dám mở lời xin lỗi, chúng tôi không nói chuyện với nhau cả mấy ngày sau vì Thảo cứ tránh mặt và không muốn gặp tôi. Rồi một hôm xe Thảo bị hỏng, chúng tôi đi cùng nhau, tôi xin lỗi Thảo về chuyện đọc trộm nhật kí, tôi tưởng cậu ấy vẫn giận nhưng không, cậu ấy cười tủm tỉm và nói “tớ chỉ giả vờ giận xem cậu phản ứng thế nào thôi, ai ngờ cậu tưởng thật”. Thế là hai đứa phá lên cười, và khi đó tôi đã biết người bạn của tôi thực sự rất tốt, sẽ không chấp nhật vì những chuyện nhỏ mà giận tôi.

Ai cũng có bạn bè, nếu muốn có một người bạn tốt trước tiên chính mình phải là người bạn tốt, tình bạn quan trọng nhất chính là sự chân thành, có trao đi chân thành mới được nhận lại chân thành. Và cũng từ lần đó tôi đã rút ra được bài học cho bản thân mình. Có những chuyện không nên biết sẽ tốt hơn, tò mò quá cũng không phải là điều tốt. Những gì là riêng tư của người khác, họ không muốn tâm sự với mình thì chắc chắn đó là điều mà họ muốn giữ ở trong lòng.